

Geen Toekomst
Zonder Grenzen

Geen Toekomst Zonder Grenzen

Migratie in de Geschiedenis

Howard Gomulka

Colofon

Schrijver: Howard Gomulka

Coverontwerp: Perdixbook & freepik.com

Website: <https://perdixteam.wixsite.com/perdix>

ISBN: 978-94-021-6490-9

© **Perdixbook** / János Harcos 2017

Inhoudsopgave

Inleiding.....	5
1 De trage invasie.....	11
2 Land zonder landgenoten.....	76
3 Barsten in de bijenkorf.....	100
4 Een paard voor een koninkrijk.....	112
5 Eiland in een kolkende zee.....	126
6 Geen bruggen, maar grenzen.....	133
Conclusie.....	153

Inleiding

Als we kijken naar al onze grote steden, wat zien we dan? Complete wijken bevolkt met mensen die onze instellingen niet begrijpen, die geen affiniteit hebben met onze idealen, en die nauwelijks onze taal spreken. Onderzoek toont aan dat veel migranten zich gediscrimineerd voelen en ons migratiebeleid afkeuren. Velen beschuldigen ons van racisme en zeggen dat wij onze missie in de wereld ontrouw zijn geworden. Het tegendeel is waar. De eerste verantwoordelijkheid van de regering ligt bij degenen die reeds in dit land wonen.

Deze woorden en woorden van gelijke strekking werden in de jaren 1920 regelmatig uitgesproken in het Amerikaanse congres. Tegenwoordig zijn in de VS de tegenstellingen tussen *Hispanics*, Aziaten, Blanken en Zwartten pijnlijk zichtbaar. Amerika is een verdeeld land, waarin meerdere naties elkaar beconcurreren en elkaars positie betwisten. Saamhorigheid is ver te zoeken. De Amerikaan van 1920 is een minderheid geworden in eigen land, een land dat langs etnische lijnen uit elkaar valt.

Ondertussen heeft Europa te maken met migratiegolven die lijken op die waarmee de Verenigde Staten te maken kregen. Een eindeloze stroom Afrikanen en Arabieren beweegt zich richting Europa. Ze vinden allerlei wegen om Europa binnen te komen, op weg naar de meest welvarende landen in het noorden en westen. Die toestroom brengt de veiligheid van de Europese volken ernstig in gevaar en ondermijnt de democratie, want veel van deze migranten hangen niet-westerse regeringsvormen aan. Door hun aantallen komt ook de sociale zekerheid onder druk te staan. Verontruste

burgers scharen zich achter zogenaamde populisten of keren zich in steeds radicalere bewoordingen tegen nationalisme en een verondersteld racisme. Europa raakt politiek verdeeld, de Unie vertoont basten, Brussel zit met de handen in het haar. Er worden miljarden euro's aan Ankara betaalt om migranten die eigenlijk naar Europa willen, in Turkije op te vangen, want volgens Brussel zijn Europeanen collectief verantwoordelijk voor hun welzijn. Turkije gebruikt deze zogenaamde 'vluchtelingendeal' om Europa te chanteren. Ineens zit Europa middenin een migratiecrisis van apocalyptische omvang.

Hoe is het mogelijk dat onze ervaren politici niet weten hoe ze met deze migratiestroom om moeten gaan? Hoe kan het dat ze niet voorzien hebben wat er zou gaan gebeuren. En waarom ontkennen ze de meest voorspelbare en zichtbare gevolgen? Waarom wordt de burgers voorgehouden dat immigratie noodzakelijk, ongevaarlijk en zelfs zinvol is, terwijl alle tekenen en alle ervaringen uit het verleden dit tegenspreken? Hoe kan het dat de burgers zich alleen door voorstanders laten informeren, dat zij zich niet realiseren dat migratie de samenleving altijd ingrijpend veranderd – ongeacht de intenties van de migranten en de autochtone bevolking?

Oorzaken, verloop en gevolgen van migratie zijn immers uit het verleden ruimschoots bekend. Migratie is een verschijnsel dat de geschiedenis voor een belangrijk heeft deel vormgegeven. Alle volkeren op aarde hebben er mee te maken gehad en vaak ook geleden onder de vaak zeer ingrijpende gevolgen ervan.

Migraties vertonen veel onderlinge overeenkomsten, zoals de wijze waarop migratie meestal langzaam op gang komt. Ook in het geval van heuse migratiegolven, gaat het bijna altijd

om geleidelijk toenemende aantallen. Het begin is meestal bescheiden. Vervolgens neemt de immigratie zo geleidelijk in omvang toe, dat er gewenning optreedt. Hierbij past de autochtoon zijn maatstaven telkens een beetje aan en stelt zijn verwachtingen op ad-hoc-basis bij. Deze aanpassingen zijn gevaarlijk omdat hierdoor het referentiekader vervaagt en men uit het oog verliest hoezeer de eigen belangen onder druk zijn komen staan. Men vergeet gemakkelijk hoeveel concessies men in een eerder stadium heeft gedaan en hoeveel van de oorspronkelijke eigen waarden men al heeft opgegeven. De veranderingen die door de immigratie worden veroorzaakt, worden daardoor niet meer goed waargenomen. Pas op de lange termijn wordt duidelijk hoe ingrijpend de samenleving door de komst van migranten veranderd is. Dit verschijnsel is door de beroemde antropoloog Jared Diamond omschreven als “sluipende normaliteit”. (1)

Dit boek laat vooral zien hoe wij als Europeanen ons altijd hebben gedragen, toen wij zelf migranten waren. In bijna alle gevallen zien we dat de migrant in hoofd en hart verbonden blijft met zijn eigen thuisland. Het zijn steeds praktische en persoonlijke voordelen die de migrant aantrekken – en vrijwel nooit de cultuur van het gastland.. De migrant neemt zijn eigen inzichten en behoeften mee. Vanzelfsprekend is hij niet van plan die op te geven. Hij leert gebruik te maken van de bestuurlijke en maatschappelijke structuren van het gastland. Opgaan in de cultuur is niet waarvoor hij gekomen is. Hij is juist naar dit land toegekomen, omdat hij hier meer kans ziet naar eigen voorkeur te leven – al was het maar omdat de financiële situatie daartoe meer mogelijkheid biedt. Deze volstrekt begrijpelijke houding, waarbij de migrant zich mentaal afzondert, verklaart waarom er geen sprake kan zijn van een vruchtbare culturele uitwisseling – eerder van botsing tussen culturen. In het gunstigste geval infiltreert de

cultuur van de nieuwkomer de cultuur van het gastland, terwijl de inheemse cultuur langzaam verwatert. Veel Europese migranten hebben zich in het verleden echter van een veel minder gunstige kant laten zien. In 1992 zei *prime minister* Paul Keating van Australië nog:

"It was we who did the dispossessing. We took the traditional land and smashed the traditional way of life. We brought the disasters. The alcohol. We committed the murders. We took the children from their mothers. We practised discrimination and exclusion." (2)

Migratie en desintegratie zijn sluipende processen. In het verleden is het gevaar bijna nooit op tijd herkend. Opkomende problemen die ontstaan door culturele verschillen, worden meestal niet gezien als voorbode van wat er komen gaat, maar als bijverschijnselen en startproblemen die in de vorm van 'een uitdaging' zeker overwonnen zullen worden. Voorstanders van een zogenaamde 'open samenleving' moedigen de komst van migranten zelfs aan omdat zij het culturele palet zouden aanvullen en verrijken. Dat de bestaande waarden en normen erdoor in het gedrang komen, wordt pas op lange termijn duidelijk. Zolang het aantal migranten gering is, zijn de effecten niet ingrijpend, maar bij toenemende aantallen kan de bestaande maatschappelijke orde ernstig worden ontwricht. Er zijn voorbeelden te over waarbij inheemse beschaving in de marge werd gedrongen of zelfs geheel verdween als gevolg van immigratie. Vaak wordt ook het herkomstland ingrijpend veranderd door de uitstroom van emigranten. Op deze wijze zijn migratiebewegingen verantwoordelijk geweest voor de opkomst én ondergang van hele beschavingen.

Migratie is daarmee een proces dat zijn eigen dynamiek creëert en onbeheersbaar wordt als het niet vanaf het begin onder controle wordt gehouden. Je kunt je hier als land

eigenlijk alleen tegen beschermen door het vanaf het eerste moment aan banden te leggen. In de huidige migratiecrisis worden de demografische gevolgen echter stelselmatig onderschat of ontken. Duitse politici willen via EU-instellingen afdwingen dat de EU-lidstaten migranten opnemen. Op deze manier wil Duitsland aan de hele wereld zijn goedheid demonstreren en zich van de smet van zijn verleden ontdoen – ten koste van de toekomst van heel Europa.

De media proberen vooral begrip te kweken voor de migranten zelf. Ze berichten voortdurend over de gevaarlijke reisomstandigheden, de slechte voorzieningen in de opvangcentra en de onzekerheid die ontstaat door lange procedures in afwachting van een verblijfsvergunning. Ze spreken van een humanitair drama en brengen daarbij steeds de kinderrijke gezinnen van de migranten in beeld. Maar dit zegt allemaal helemaal niets over de gevolgen. Die worden grotendeels buiten beschouwing gelaten of afgezet tegen het menselijk leed van dat ene gezin dat in beeld wordt gebracht. Wat het betekent voor de toekomst van Nederlandse, Duitse of Hongaarse gezinnen, wordt gewoon niet aan de orde gesteld. Tegen beelden van huilende kinderen lijkt geen enkel verstand opgewassen.

Niet één volk neemt bewust het risico door een immigrerende groep te worden verdrongen. Dat dit toch vaak gebeurt, komt omdat men geen oog heeft voor de gevolgen op langere termijn. We hebben medelijden met de individuele vreemdeling, en realiseren ons niet dat hij behoort tot een massa van individuen die nu nog wonen in Nigeria (170 miljoen individuen), de Filipijnen (100 miljoen individuen) en India (1 miljard individuen), en die allemaal naar Europa zouden willen komen als ze de kans kregen. Zolang er in hun land geen oorlog uitbreekt, zullen ze

daarginds moeten verhongeren. Maar als ze eenmaal naar Europa komen, zullen ze samen met de Europeanen moeten verhongeren. Alleen wie zich hier geen rekenschap van geeft, kan zeggen: “*Wir schaffen das!*” Zo’n uitspraak duidt vooral op overmoed en gebrek aan kennis.

Dit boek wil de lezer middels een breed scala aan voorbeelden een realistisch beeld geven van het verschijnsel migratie: zijn oorzaken, verloop en gevolgen. Als wij niet leren van het verleden, zal de werkelijkheid ons inhalen en worden de idealen die Europa zegt voor te staan vanzelf vervangen door die van andere culturen, zoals dat in de geschiedenis steeds is gegaan.

Jaartallen worden steeds dan gegeven, wanneer dit nuttig is om de oriëntatie te vergemakkelijken. Om die reden is er ook gekozen voor moderne geografische benamingen, ook als de gebruikte namen in die tijd niet bekend waren.

Citaten in de Nederlandse, Duitse of Engelse taal worden steeds gegeven in de taal waarin ze in de bron worden aangetroffen, bij andere talen wordt een vertaling gehanteerd.

De bronvermelding geschiedt steeds in volgorde, maar met zo min mogelijk herhaling. Bij e-boeken wordt verwezen naar hoofdstukken, bij gedrukte boeken is er een paginaverwijzing. Een overzicht van de gebruikte literatuur vindt u achterin.

Noten

- 1 - Diamond (2005) 525
- 2 - Haebich 13

1 De trage invasie

“Ik zal over u een volk van verre brengen ... het is een sterk volk, het is een zeer oud volk, een volk, welks spraak gij niet zult kennen, en niet verstaan wat het spreken zal. Zijn pijlkoker is als een open graf; zij zijn altemaal krijgers. En het zal uw oogst en uw brood opeten, dat voor uw zonen en uw dochters was bestemd; het zal uw schapen en uw runderen opeten; het zal u beroven van uw wijnstok en uw vijgenboom; uw vaste steden, waarop gij vertrouwt, zal het arm maken, door het zwaard.”

Jeremiah 5:15-17

Migratie is een vast onderdeel van de geschiedenis van de mensheid. Bijna alle volken op aarde hebben in meerdere hoedanigheden met migratie te maken gehad. Het is de motor achter veel ingrijpende veranderingen. Het heeft beschavingen doen ontstaan, maar ook oneindig veel leed veroorzaakt. Want de opkomst van de ene bevolkingsgroep lijkt steeds gepaard te gaan met de ondergang van de andere. Ieder volk wil zijn eigen overlevingskansen maximaliseren. De hedendaagse opvatting dat migratie tot culturele diversiteit leidt, wordt door ervaringen uit het verleden tegengesproken. Verdrijving, oorlog, volkerenmoord: vreedzame cohabitatie blijkt telkens weer een onmogelijkheid.

Dit is van alle tijden en daarom begint ons verhaal met de gemeenschappelijke voorouder van alle mensen: de Homo Sapiens. Op de vlucht voor droogte in Afrika zijn deze mensen rond 35.000 v.C. geleidelijk aan het leefgebied van de Neanderthalers, in Europa, binnengekomen. Hun komst veroorzaakte voedselschaarste, waardoor de twee groepen

elkaars concurrent werden. Dit heeft tot het uitsterven van de Neanderthalers geleid. Misschien zijn de Homo Sapiens zich van dit gevolg niet bewust geweest, maar het is waarschijnlijk dat zij begrepen moeten hebben dat er niet genoeg voedsel was voor beide volken. Vondsten van beschadigde schedels tonen in elk geval aan dat Neanderthalers zich tegen het binnendringen van Homo Sapiens in hun jachtgebieden hebben verzet.

De overlevingsstrijd ging door tot in de Neolithische Revolutie, alleen waren het toen geen half wilde jagers meer, maar boeren, die strenden om de meest vruchtbare plaatsen. De eerste agrariërs in Noordwest-Europa, de Bandkeramiekers, werden daarbij verdrongen door het Trechterbekervolk. Zij vestigden zich tussen de Bandkeramiekers, namen hun akkers over en bouwden er hun hunebedden. Het bouwen daarvan kostte veel tijd en vergde de inspanning van de hele gemeenschap. Naast het verzamelen en verplaatsen van stenen moest er ook een aarden laag gemaakt worden, die heel het bouwwerk omhult en er een echte grafheuvel van maakt. Met deze grafkamers brachten ze niet alleen hun verbondenheid met de overledenen tot uitdrukking, maar ook met de grond waarvan zij leefden.

Eeuwenlang werden overledenen op deze manier bijgezet. Toch moest ook deze cultuur letterlijk het veld ruimen, toen vanaf ca. 3000 v.C. een grote migratiegolf vanuit Rusland een einde maakte aan het Stenen Tijdperk. Deze zogenaamde Indo-Europeanen beschikten over bronzen werktuigen en wapens en verspreidden zich over heel het continent. Van hen stammen de Kelten en Germanen af die de geschiedenis van Europa verder zouden gaan bepalen. (1)

* * *

In Noord-Irak en Syrië ontstonden ondertussen de eerste steden, die door een netwerk van wegen werden verbonden. Al snel waren het niet alleen handelaren die daar gebruik van maakten, want de rijkdom van de steden trok grote groepen migranten aan. Vanaf 4000 v.C. trokken nomaden uit de Aziatische steppen het verstedelijkte gebied binnen om zich daar als semi-nomadische herders te vestigen. Aanvankelijk werden deze geharde steppenvolkeren verwelkomd als huursoldaten, arbeidskrachten of handelspartners. Eén van deze groepen, Soemeriërs genaamd, kwamen met al hun bezittingen op paard en wagen naar een gebied aan de Perzische Golf en stichtten er de stad Ur. Deze stad zou later zelf aan de toestroom van migranten ten onder gaan. Naarmate hun aantal toenam, vormden de nieuwkomers een steeds grotere belasting voor de stadstaten in hun omgeving. Hun kuddes onttrokken land en water aan de boeren en aan de steden die door hen gevoed moesten worden. Volgens een inscriptie uit die tijd, was het zo erg, dat ze “het land kaal vraten als sprinkhanen”. (2)

Tweeduizend jaar later trokken Semitische en Indo-Europese volkeren vanuit het noorden Irak binnen. Doordat zij hun nomadische leefwijze niet opgaven, en zich van de inheemse cultuur weinig aantrokken, werd de bestaande maatschappelijke structuur ernstig verstoord. Het bestuur had minder grip op het land en de waterhuishouding werd verwaarloosd. Opnieuw kregen de steden te maken met water- en voedseltekorten. Voor de inheemse bevolking was er op den duur geen keuze: om te overleven moesten ze de levenswijze van de nieuwkomers over nemen. Zo ging de stedelijke cultuur van Irak grotendeels ten onder. De stad Ur, die inmiddels was uitgegroeid tot een stad met

honderdduizend inwoners, raakte volledig in verval als gevolg van verarming en conflicten met de nomaden. (3)

Onder de migranten die wegtrokken uit de omgeving van Ur, was ook Abraham, stamvader van het Joodse volk, die met zijn familie naar Palestina verhuisde. Abrahams zoon Jakob was één van de Joden die vervolgens naar Egypte emigreerden, om aan de droogte in Palestina te ontkomen. Het was een logische vervolgstap: Egypte was de meest stabiele staat ter wereld, met een voortreffelijk georganiseerd bestuur en een bloeiende economie. Het was Egypte dat later vrijwel het gehele Romeinse Rijk van voedsel voorzag. Egypte werd tegen invasies beschermd doordat het aan alle kanten door woestijn werd omgeven. Dat heeft in belangrijke mate bijgedragen aan de welvaart. Maar zelfs de grote zandvlaktes van de Sahara konden migranten niet afschrikken die door die welvaart werden aangetrokken. Ze lieten hun kuddes grazen op de Nijloevers en vestigden zich in de Egyptische steden. Vanaf het midden van de 18e eeuw v.C. kwamen de Semitische of Indo-Europese Hyksos vanuit Irak in golven het land binnen, totdat ze er uiteindelijk de macht overnamen. Pas generaties later wisten de autochtone Egyptenaren de Hyksos weer te verdrijven en baas in eigen land te worden. Tegelijk met de Hyksos werden ook de Joden het land uitgezet. Door hun sterker vermeerdering en hun hardnekkig vasthouden aan de eigen tradities, werden ze beschouwd als een bedreiging voor de Egyptische cultuur. (4)

Na hun uitzetting uit Egypte zijn de Joden in kleine groepjes terug naar Palestina getrokken, waar ze geruisloos het gebied van de Kanaänieten binnendrongen. Hun vestiging in Kanaän werd vergemakkelijkt door de hulp van groepen Joden die tijdens de eerste migratiegolf in Kanaän waren achtergebleven. Aanvankelijk was hun aantal gering en

leefden ze vreedzaam als herders tussen de steden van de autochtone bevolking. Uiteindelijk kwam het tot gevechten tussen beide bevolkingsgroepen, waarbij diverse Kanaänitische steden met de grond gelijk werden gemaakt en de Joden een stuk voor zichzelf afbakenden. Volgens hun eigen Bijbelboek Numeri, hoofdstuk 21, namen de Joden vrouwen en kinderen gevangen om als slaaf te houden, terwijl de mannen werden gedood. (5)

Egypte had ondertussen geleerd van de komst van de Hyksos en de Joden. Na weer hersteld te zijn van de vreemde overheersing, beleefde het land een periode van rust en welvaart, toen grote groepen migranten vanuit Libië de woestijn doorstaken op de vlucht voor droogte. Dit keer greep het Egyptische leger direct in, en werden alle migranten het land uitgezet. Een tweede golf Libiërs, veertig jaar later, werd in kampen opgevangen waar ze onder toezicht van de Egyptische overheid werden geplaatst. Maar hun aantal was te groot en de situatie liep uit de hand. Vanuit de opvangkampen namen de Libiërs de macht over in de Nijldelta, en in de daaropvolgende jaren wisten ze het koningshuis af te zetten om zelf als farao's over Egypte te regeren. (6)

De welvarende beschavingen van deze periode werden niet alleen over land bedreigd door plunderende migranten. De steden aan de kust hadden hun rijkdom te danken aan de handel over de Middellandse Zee en langs die handelsroutes kwamen grote groepen migranten het land binnen. Tevergeefs probeerde de autoriteiten van de kuststaten hen de komst over zee onmogelijk te maken en te verhinderen dat zij zich op de kust zouden vestigen. Eenmaal op het vaste land aangekomen, verspreidden deze zogenoemde Zeevolken zich snel. Dat zij daarbij de gevestigde orde omver wierpen, blijkt bijvoorbeeld uit de naam van het land Palestina, dat